

Maga a valóság mágikus

Timothée de Fombelle íróval Pacskovszky Zsolt beszélget

A fenntartható fejlődés és a környezetvédelem gondolata áll az Ágrólszakadt Tóbiás háttérében, az Ábrándok könyvtára papírja is környezetbarát (ebben a magyar kiadó is követte a franciát). Miért fontos ügy ez az ön számára?

A Vango magyar kiadása több fiatal magyar ifjúsági íróra is hatással volt (Dávid Ádám, Mikó Csaba, Dóka Péter), leginkább a Verne-féle kalandregény megújítása és a különféle járművek, közlekedési eszközök regénybeli megjelenítése érdekli őket, és a steampunk jelzővel illetik a Vangót. Mennyiben ért egyet ezzel a jelzővel?

Az Ábrándok könyvtára a valóság és a fikció határán játszódik, ahogy a főszereplő, A valósággal és a képzelettel való játék gyakran jelen van a könyvekben. Ennek a történetnek a helyszíne egy szürke kis település. Mi ösztönözte a könyv megírására?

Igyekszem maradandó irodalmat létrehozni a szó mindenféle értelmében. Legfőbb vágyam, hogy a történeteim ne avuljanak el túl gyorsan, hogy mindenkinek az emlékezetében megmaradjanak, hogy ne a divatot kövessék. De örülök, ha a könyv mint tárgy példát mutat, és tiszteli a természetet. Ahhoz, hogy ne válhassanak népszerűvé az olyan szlogenek, mint a „Ments meg egy fát: ölj meg egy író!” , újrahaznosításra van szükség!

Boldog vagyok, ha valamelyik könyvemet adoptálja egy irodalmi család. Ez azt bizonyítja, hogy a könyveket az olvasók látásmódja gazdagítja. A Vango elnyert egy díjat, amellyel bűnügyi regényeket szoktak jutalmazni, történelmi regényeknek szervezett fesztiválokra van jelen – az én szememben ez egy szerelmes regény... Egyszóval, mindenki azt lát bele, amit szeretne. De a steampunk kategória tetszik nekem, mert arról tanúskodik, hogy a képzelet és a fantázia illúzióját sikerült keltenem, miközben a Zeppelin valamennyi repülési időpontja, az Ethel kocsját hajtó motor leírása, az, hogy a Skóciába közlekedő vonaton van fodrász, és a többi részlet is mind-mind teljesen valóságghű. Vagyis maga a valóság mágikus. Az Ágrólszakadt Tóbiás óta ezt igyekszem bizonyítani. Egyébként a Sztrogoff Mihály a kedvenc Jules Verne-regényem a maga felettébb realista kavalkádjával az orosz sztyeppéken.

A máról akartam beszélni, szűrők nélkül. De a képzelet már az ötödik sorban újra előtört belőlem... Igen, az Ábrándok könyvtára a képzelet és a való élet harcáról mesél. Emberi léptékű keretre volt szükségem. Mintegy korlátok közé akartam szorítani magam. Egy szürke francia vagy magyar városkába könnyebb odavarázsolnom a rendkívülit. A Tóbiásban apróra zsugorítottam a szereplőket, hogy nagyobb legyen a szenvedély, a kaland. Ezek írói fogások, ravaszságok.

*Boldog vagyok,
ha valamelyik
könyvem
adoptálja egy
irodalmi csa-
lád.*